

PIÁR FUTTÁR

Hős akárkiből lehet.

BESTMAN

**DUGONICS!
MEGÉRTETTED?!
DU-GO-NICS!
NICS!**

EZT A SZEGEDI PIARISTÁKRA!

PATROCINIUM 2018

PIETAS ET LITTERAE

KALAZANCIUS

„A legerősebb támogatást nem csak arra nyújtjuk, hogy megvédjük a fiatalokat a gonosztól, hanem, hogy könnyebben és kedvesen vonzzuk őket a jó művelése felé.”

Szupermen vagy szupermentes vagy?

Igazgatónő Veni Sanctén elhangzott beszédéből olvashatsz részleteket.

Rövid távon az egymást követő évek tanévnívói ugyanolyannak tűnhetnek. Minden iskolának megvannak a maga hagyományai, és ha messziről készített fényképeket hasonlítanánk össze, talán észre sem vennék a változást. Esetleg közelebbről nézve a lányok frizurája és a fesztiválszalagok színe alapján kirajzolódna az idő múlása.

Minek csináljak bármit, senki nem veszi észre, hogy küzdök, senkit nem érdekel, már most elfáradtam a keresésben – dühönyöghetsz kedvetlenül magadban. Ne csüggedj, Kalazanci Szent József 40 évesen talált rá arra, amit igazán csinálni akart! De addig küzdött, keresett. Engem és téged is arra hív, hogy még nincs késő.

A tanárok minden évre találnak valami újabb, megünneplendő évfordulót. Az idén ez Dugonics Andrásához kapcsolódik, aki 200 éve hunyt el. De nem is csak ezzel és a 100 új diákkal lesz több és más az idei ünnepünk.

Ha a honlapunkat nézzük, örömmel láthatjuk, hogy sok közös iskolai programon vettek részt a diákok. Egy volt közülük a

Nagykanizsán megszervezett Nemzetközi Piarista Ifjúsági Találkozó, amelynek a motója a Piarista Ifjúsági Színódushoz kapcsolódik: „Veled több”.

Generális atya egyik fiataloknak szóló videóüzenetében hallhatjuk a következőket: „Isten számol a fiatalokkal, és várja tőlük az életet. Feleleteket, hivatást, munkát, elköteleződést, örömet vár tőlük.”

Az Iskolánk legyen ez a hely: a keresés, az öröm és az építkezés helye. De nem szabad elfelednünk, a munka erőfeszítésekkel jár, nem minden tökéletes, nem minden megy simán az első pillanattól kezdve.

A nyári szünetben megint sok filmélménnyel gazdagodtam. Régi kedvencek bukkantak elő, de újabb szuperhősökkel is megismerkedhettem, és a hobbitok újra eszembe idézték: „A legapróbbak is képesek fordítani a jövő alakulásán.” A varázslókat és hősokeket nézve irigység motoszkál bennünk! Neo a Mátrixból – csak hanyatt dől a fotelban, és megtanul karatézni. Ah, a tízedikes szerves kémia! Csak így! Egy csettintésre! De jó is lenne! Én Mrs Whesley takarító és főző varázsigei után áhítozom leginkább.

Mi is hősoke vagyunk, csak másképp. Viszatarterve a valóságba arra hívlak: hagyjuk

fel a vágyakozást a gombnyomásra vagy varázslat útján szerzett tudás után. Mindig az első lépés, mozdulat a legnehezebb. „Nagylábujj! Mozdulj meg!” Aztán a többi megy már magától is, sok-sok erőfeszítéssel. Határozzuk el magunkat a küzdelel! Maga az élet, a tanulás a varázslat.

És van segítség. Nem egyedül, magányosan kell helyt állnod, hanem közösségben az iskolában. Közösség, akivel jó élni a mindennapokat. Akikkel jó ünnepelni. Akik elfogadnak szupermenként, de szupermentesen is.

Ne feledd: itt a helyed, Veled több! Vágjunk neki közösen a 256. tanévnek!

Jusztinné Nedelkovics Aliz

i SzepiPress gyorsinfók

A téli szünet december 22-én (szombat) kezdődik. A szünet utáni első tanítási nap: 2019. január 3. (csütörtök).

**MINDEN OLVASÓNKNAK
ÁLDOTT KARÁCSONYT
ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!**

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők: Bali Erika, Boga Szabolcs, Boldog Zoltán, Csikos Barna, Diallo Alina, Finsztál Zsófi, Hidegkuti Ádám, Ivánkovits Marcell, Juhas Lili, Kovács Rebeka, Köröndi Zoltán, Magyar Mihály, Muhari Márton Manó, Ökrös Cintia, Papp Bence, Priváczi-Juhász Laura, Sári Bertalan és Venk Dániel – Szerkesztőség: 6724 Szege, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szege, Kossuth L. sgt. 72/B – Kizárólag belső terjesztésre.

MAJD, HA ELMŰLIK AZ ÜNNEP, A KARÁCSONY,
S ELALSZIK A GYERTYA A ZÖLD FENYŐÁGON...

Hősök

Ott sétálnak mellettünk a folyosón. Talán egy osztályba járnak velük. Mégsem tudjuk, hogy ők a hétköznapi hősei. Nevük ne legyen, ezt kérik, mert az igazi hősök a cselekedeteik révén emelkednek ki közülünk. Miközben nagyon is közénk tartoznak. Róluk szól ez a most induló sorozat.

#1

Áll a piarista diák a Mars téren. Egykori osztálytársát látja a buszok között botladozni. Furcsán tartja a fejét, járásából arra gondol, beteg vagy részeg. Netán még rosszabb. A piarista diák észreveszi egykori tanárát is, aki a peronon nézi a ténfergő tanítványt. Összenéznek, várnak, ki fog cselekedni előbb. A tanár megmozdul, odalép a piarista diákhoz. Ahhoz, aki szintén a cselekvésen gondolkodik. A másíkról, a bajba jutotról kezdenek el beszélgetni. Talán nem lesz baj, nyugtatják egymást. A tanárnak indul a busza, felszáll. A diák régi osztálytársával marad. Az a földre hány, összerogyik. A diák mentőt hív, gyorsan kiérnek. A mentősök megdicsérik. A régi diákot még egy hétig bent tartják. Alkoholmérgezése volt.

A nevelés beérett. A diák okosabban cselekedett, mint ő. Jobb lett nála. Először szégyenli magát, majd rájön, rendben van ez így. Még pontosabban: ez lenne a cél. Hozzáadott érték, így mondanák a pedagógiában. De a tanár csak azt mondja magában, hogy hős. Vele fogja tanítani a hős fogalmát, és elmondja majd, hogy nála is nagyobb hős. Százaszorta nagyobb.

#2

Rohan az utcán keresztül, kezében egy fekete pénztárca. Sokan tolvajnak nézhetik, de nem fut utána senki, nem üvölt egyetlen ember sem, hogy kirabolták. A tanár messziről nézi az altéta termetű diákot, aki felé közeledve kicsit lassít, levegőért kapkodva kinyög egy laudeturt, majd ugyanolyan szaporán folytatja útját. In Aeternum, Amen, hangzik el mögötte, de a szavakat elnyeli az utcazaj, a por észrevétlenül kúszik be a tanár nyitva fejezett száján. A távolban látszik, ahogy a diák utolér egy biciklist. Átadja a tárcát, majd lassan, lihegve sétál visszafelé az utcán. Odaér a tanárhoz. Láttam, ahogy elejtette, magyarázza levegőért kapkodva. Laudetur, tanár úr, sietek tanulni, zárja a meg sem kezdett beszélgetést. A tanár meg arra gondol, hogy ez a diák most erkölcsstanból biztosan leérettségizett. Gyakorlati vizsga rendben, gondolatbeli szaktanári dicsérettel. Plusz még a TESZI-n is elszámolhatna pár órát. Ő biztosan aláírná.

Ignotus

Ki a hős egy tini szemében?

Erre a kérdésre válaszolt egy dolgozatban a 9. A egyik tanulója.

Az életben rengeteg rossz és jó dolog kísér minket. Ezeket a kellemetlen dolgokat vagy egyedül átvészelve, vagy érzek egy olyan személyt, aki megment minket ettől.

Rengeteg embernek a filmekben szereplő hősök jutnak az eszébe, akik színes ruhában, valamilyen természetfeletti képességgel életet mentenek. Mikor kicsi voltam, nekem is ők voltak a hősök. Némelyik még példaképpé is vált. Mindig azt mondogattam, hogy ha Pókember is képes volt felmászni a felhőkarcolók tetejére, akkor nekem gyerekjáték lesz a kötélmászás tesiórán. Vagy úgy gondoltam, hogy Thor is tört-zúzott, erős volt, mégis sokan hozzávágta a falhoz, földbe tiporták. Tudtam, nekem sem szabad sírnom, ha elesek, vagy megütöm magam. Később viszont már rájöttem, hogy nem menthetek meg mindentől ezek a hősök.

Nagyobb koromra ráébredtem, hogy a valóságban kell keresni ezeket a megmentőket. Olyan személyeket, akik minden rosszból ki tudnak húzni, akikre nem kell várni. Apró hibákat javítanak ki. Anya az éhségemet csillapítja a reggeli szendvicsekkel, pedig én mondom neki, hogy nem kell, mert kevés órám lesz, de ő akkor is a táskámba csempészi. Amikor teljesen elveszek a fizika világában, akkor ott van apukám. Bár este 6-kor ér haza, mégis van kedve és ideje segíteni. A barátaim is hősök a szememben, akik a rosszabb napjaimon viccesebbnél viccesebb poénokat mondanak, csak azért, hogy jobb kedvem legyen.

Így jöttem rá, hogy nem muszáj egyetlen hősnek lenni az életben. Lehet 2, 4 vagy akár 10 is. Az is lehet, hogy minden problémára akad egy segítség.

Kovács Hédi, 9. A

Az ember, aki mindenhez IS értett

A XXI. század a lehetőségek kora. Mi, az ezredforduló gyermekei (Z-generáció) sosem látott társadalmi mobilitásban nőünk fel, és fogunk élni. A társadalmi mobilitás röviden olyasmint jelent, hogy több helyen többféle foglalkozást több pozícióban is van lehetőséged űzni, el tudsz menni Szegeden és Londonban is dolgozni, lehetsz telefonos ügyintéző vagy felszolgáló, középvezető vagy cégtulajdonos. Egy átlagos munkavállalónak akár 15-20 különböző munkahelye és feladatköre lehet aktív éve

alatt. Ez a mai korban – bár elképesztőnek hangozhat – teljesen átlagos. Nem úgy, mint 150 évvel ezelőtt.

A következőkben Xántus Jánosról szeretnék mesélni, aki szabadságharcos, tanár és mexikói konzul volt. És földrajztudós. És néprajztudós. És ő alapította az állatkertet. És járt Nagaszakiban. És ő volt Old Shatterhand. És... de kezdjük is bele.

1825-ben járunk. Egy Somogy megyei faluban, Csokonyán megszületik Xántus János. A reformkor gyermeke tizenpár évesen Robinsont Crusoe-t olvas. Együtt hajóz és szenved Defoe főhősével, aztán az iskolai szigor visszazökkenti: Saly tanár úr (egyik tanítója) inti, hogy ne álmodozzék. Itt vége is lehetne a történetnek, mint annyi ember életében, mikor a Hét Tenger a könyvborítóval véget ér. Xántussal nem ez történt.

Kitört a forradalom, 1848-at írunk, és Xántus beáll nemzetőrnek. Olyan történelmi csatákban harcol, mint a pákozdi ütközet vagy Komárom ostroma. Egy igazi szabadságharcos lesz. Fogásba esik, az októberi véres napok (aradi kivégzések) után erőszakkal sorozzák be. Prágába menekül, majd Németországba, Belgiumba és Londonba megy. Korának legpezsgőbb európai létebe csöppen, igazi új kor kezdetének részese. Megérinti az Amerikai Álmot. 1852-ben ezért elindul az Egyesült Államokba.

Tegye fel a kezét, aki olvasta a Winnetout! Aki igen, annak valószínűleg szemet szűrt az első fejezetekben az a rész, mikor a ló betörésekor Charlie (Old Shatterhand) a következőt válaszolja Mr. Henry kérdésére: „Egyszer egy tüzes magyar ló került a kezembe.” Aki nem értette a hirtelen indiánregényes kitérőt, annak most magyarázatot adok. A Winnetou Old Shatterhandja, aki a Pacific Railway-nél mérnök volt, találkozott indiánokkal, járt a Nyugati parton, St. Louisban, és tulajdonképpen bejárta az egész vadnyugatot, nem más, mint a Csokonyán Robinsont olvasó Xántus János. És ez nem mese. Karl May levele elolvasható egy drezdai múzeumban, melyet Xántusnak írt, hogy engedélyt kérjen tőle: regényének főhőse legyen (csak úgy, mint Old Shatterhand teszi Sam Hawkinnal a regényben, micsoda párhuzamok). A XXI. században erre azt mondjuk, MIND BLOWING.

Ha cöppaszteltük a Winnetou sztorit az eddigi gondolatmenetbe, haladjunk is tovább. Vadnyugati tartózkodása alatt sem volt rest derék magyar hősünk: növényteni, állattani, földrajzi adatokat gyűjtött, (ő készített elsőként térképet a Kaliforniai-félszigetről). Mindezekért a Magyar Tudományos Akadémia tagjává választották, ennek okán rövid időre hazautazott. Közben kitört az amerikai polgárháború, melyhez 1862-ben ő is csatlakozott az északi oldalán. Ismeretségei magasra repítették: az unionista hadsereg egészségügyi alakulatának helyettes főparancsnoka lett. Nem kis karrier... A polgárháború után Mexikóban lett amerikai konzul, majd onnan menesztették, de ő nem hazament, hanem Panamán keresztül Peruba, ott az Andokban szelfizett ... vagyis növényi és állatfajokat tanulmányozott, majd Havannán keresztül visszatért az USA-ba.

1864-ben ismét Magyarországra indult, de hazafelé még Belgiumban és Hollandiában állatkerteket tanulmányozott. Nem hiába. Itthon neki is látott egy állami állatkert létrehozásának, amihez tervrajzokat készített, megszerezte az anyagi támogatást, majd 1866-ban megnyitotta a Pesti Állatkertet, aminek első igazgatója lett.

Gondolhatnánk, most, hogy bejárta a fél világot, harcolt két háborúban, állatkertet alapított, MTA-tag lett, megpihen. Emlékszünk, hogy Robinsont Crusoe hányszor szállt tengerre életében?

1868-ban a Trieszti-öbölből (egyszer olvassátok el Ottlik Iskola a határon c. művét, és jusson eszetekbe ez a kis intertextus Xántus Jánossal). Szóval, a Trieszti-öbölből kelet-ázsiai expedícióra indult. Átkelt a Szezi-csatornán, megállt Ceylonon (mai Srí Lanka), Szingapúrban, Bangokban, Saigonban, bejárta az

indonéz és maláj szigeteket: Szumátrát, Jávat és Borneót, kikötött a fülöp-szigeteki Manilában, a brit gyarmat Hongkongban, legtávolabbra hazájától pedig Nagaszakiban volt. Az út során rengeteg néprajzi adatot gyűjtött, térképeket rajzolt, ismét állat- és növényfajokat írt le. Vadászott az azóta kihalt szélén lévő jávai orrszarvúra és borneói orángutánra, melyből egy preparált példányt haza is hozott a Magyar Nemzeti Múzeum számára. Gyűjtései nyomán hozták létre a Nemzeti Múzeum Néprajzi Osztályát, melynek első igazgatója lett (amit ma Néprajzi Múzeumként ismerünk).

A következő éveket tudományos munkáinak gondozásával töltötte, még 1972-ben alapító tagja lett a Magyar Földrajzi Társaságnak, de ez már csak hab a tortán.

1894 tavaszán az Adriai-tenger partján pedig, alig egy hónappal Kossuth Lajos után, a Robinsont felnőtt, szabadságharcos utazó, matróz, tanár, újságkihordó, vasúti mérnök, orvos, konzul, katona, vadnyugati kalandor, felfedező, vadász, zoológus, etnológus, földrajztudós, állatkert-alapító, akadémikus tudós, aki indiánokkal és maláj bennszülöttekkel találkozott, fajok ezreit figyelte meg, sivatagokat, hegységeket, tengereket, sőt óceánokat szelt át, aki bejárta az ismert, sőt a szinte ismeretlen, Európán kívüli világot is, jobb létre szenderült. Xántus János az egyik legkiemelkedőbb magyar tudós, aki kitört százada korláta közül, és mondhatjuk, igazán nagy „életműveket” hagyott hátra. Ajánlom mindenkinek, hogy olvasson még utána Xántusnak, mert a fentieknél jóval árnyaltabb és részletesebb képet kaphat az emberről, aki mindenhez is értett.

Körmendi Zoltán
őregdiák

A MESSIÁS ELJÖTT, DE NEM ÚGY MINT VÁRTÁK,
NEM FOGADTÁK BE ŐT, TAGADTÁK, UTÁLTÁK,

A kirándulás, ahol a tanárnak majdnem megállt a szíve

A nyári szünet felszabadító erejétől vezérelve a jelenlegi 10. B ismét egy igen emlékezetes túrán vett részt. Volt itt minden, ami egy sikeres kiránduláshoz elengedhetetlen: késés, rohanás, történelem, reggeltől estig gyaloglás – és persze a döner kebab.

Az utazáshoz a csoportot két részre kellett szedni (repjegyek miatti kényszer), az egyiket Dékány tanár úr, a másikat Papp tanár úr vezette rendületlenül. Én az ofős csoportban voltam. Míg nálunk minden szépen rendben ment, a másik csoport majdnem lekéste a gépet, és ez nekünk is okozott némi idegbajt. „Olyan a pulzusom, hogy majdnem nincsen” – nyilatkozta Dékány tanár úr. A hollywoodi akciófilmek sablonját követve viszont a végén sikerült nekik is elérni a gépet, így meg is volt a happy end, azzal a különbséggel, hogy a kirándulás csak akkor kezdődött.

Sokaknak ez volt életük első repülése, szóval izgatottságban nem volt hiány. Berlinbe megérkezvén már csak egy kis

vonatozás választott el minket a szállástól, ahol gyorsan lepakoltunk, és indulunk menetrend szerint.

Az első nap megállapítottuk, hogy Berlin sokkal inkább a történelmi értékeivel fog lenyűgözni minket, mint a szépségével. Sajnos a második világháború alatt szinte az egész várost lerombolták, ezért óvárosról nem is beszélhetünk. Először is Kelet-Berlint fedeztük fel: jártunk az Alexanderplatz-on, megnéztük a híres tévétornyot, a Vilmos császár-emléktemplomot, és ami a legérdekesebb volt, az East Side Gallery-t, ami a berlini fal leg hosszabb (graffitivel díszített) fennmaradt része. Élményekkel telve, de hullafáradtan tértünk vissza a szállásra.

Másnap reggeli után ismételen útnak indultunk: ezúttal „Nyugat” felé vettük az irányt. Mindenekelőtt az Olimpiai Stadionhoz (Herta, Dárdai) mentünk, amit körbejártunk, de a felmerülő időhiány miatt nem tudtunk bemenni. Ezután meglátogattuk a Potsdamer Platz-ot, amelyet Berlin legmodernebb épületei tarkítottak. Gyönyörű hely, mindenkinek erősen ajánlom, hogy megnézzé, aki odautazik. Európa leggyorsabb liftjével mentünk fel egy igen magas kilátóba, ahol felülről is megcsodálhattuk a várost. Tovább mentünk

a Checkpoint Charlie felé, amely egy a hidegháborúnak emléket állító múzeum.

A napirendünk utolsó pontjaként megnéztük a Reichstagot (ülésterem, üvegkupola), azaz a parlament épületét, ahogy egy a német országgyűlés működéséről szóló idegenvezetésen is részt vettünk. Az egyetlen hátulütője az egésznek az volt, hogy az előadás németül hangzott el, ezért nem sokat értettünk belőle semmit, de Dékány tanár úr utólag tartott nekünk egy rövid összefoglalót. A kirándulás megkoronázásaként közösen ettünk egy döner kebabot, ami bár nem hagyományos német étel (sokak szerint már-már annak számít), de nekünk tökéletesen megfelelt.

A harmadik napunk már csak a hazautról szólt, ami teljesen simán lezajlott, és délutánra már meg is érkeztünk Szegebre.

Egy személyes gondolattal lezárva: semmi kétségem afelől, hogy ez volt a legjobb iskolai kirándulás, amin valaha is részt vehettem. Utólag is szeretném megköszönni Dékány tanár úrnak a szervezést, és Papp tanár úrnak, hogy elkísért minket. Auf Wiedersehen!

A rejtélyes tízbés

A fiúk, akik majdnem a folyón aludtak

A 10. B kenutúrájára két részletben indult tavaly. A csapat nagy része az iskolai mikrobusszal ment, de Körmendi Zoli öregdiák és jómagam vonattal indultunk Tiszaugra. Egy vágányzár nehezítette az indulásunkat, de nem fogott ki rajtunk.

Az első napon még az evezést gyakoroltuk, nem indultunk neki az Amazonasnak. Én Szabival kerültem egy hajóba. Év közben nem igazán beszélgettünk, így nagyon jó volt öt jobban megismerni a túra alatt.

Második nap reggel közös étkezés, aztán sátorbontás és vízre szállás. Körülbelül 20 kilométer evezés után megálltunk ebédelni. Itt egyből elkezdtünk fát gyűjteni, néhányan kipakolták az ételt, Tamás a tűzért volt felelős, Dékány tanár úr főzött. Őszintén szólva nem voltam bizakodó az ebédet illetően, de pozitívan csalódtam.

Az ebéd és egy kis szieszta után újra elindult a csapat. Útközben megálltunk egy strandolásra alkalmas helyen, majd haladtunk tovább. 5 óra körül elkezdtünk táborhelyet keresni, de csak hat órára sikerült találni, így a kitűzött 30-35 km helyett majdnem 40-et sikerült megtennünk. Partraszállás után sátorépítés, majd a vacsora következett.

Másnap leeeveztünk Algyőig, de közben fürödtünk is. Az ottani strandon vertünk tábort. Az akkorra már szokásossá vált közös vacsora után záró körrel fejeztük be az utolsó estét. Másnap lassabb tempóval jutottunk el Szegedig.

Visszatekintve nagyon élveztem a túrát, a nyaram egyik legemlékezetesebb élménye volt. Szerintem a fiúkat is jobban ösztöregtette. Remélem, jövőre a lányok is jönnek.

Fóris Márton, 10. B

Az útvesztő - nem a regény, hanem a túra

A kerékpártúrára péntek tizenharmadikán (július) reggel az iskola udvarából indultunk. Boldog Zoltán Tanár Úr bemutatta nekünk a két kísérőt, akik az egész úton velünk tartottak. Felvettük a láthatósági mellényeinket, bepakoltuk a sátrainkat, leellenőriztük, hogy mindenkinek üzembiztos-e a biciklije, elbúcsúztunk a szüleinktől, majd nekivágtunk a nagy útnak.

A túra első kényszermegállója rögtön a Széchenyi tér közepén volt – egy váltóba becsípődött gumipók okozta a gondot. Gyorsan elhárult az akadály a kísérő öregdiákoknak köszönhetően, és már folytathattuk is az utunkat Kiszombor felé. Útközben keresztülhaladtunk Újszegeden és Deszken is. Ezután hosszú ideig a töltésen tekerünk, majd megérkezünk a célhoz.

A szálláshely egy mindenés épület udvarán volt, ahol volt konyha, csocsóasztal, tusoló és WC. Illetve volt ott egy kert, ami egyben a hotelszobánk is volt. Miután kaptunk egy rövid tájékoztatást a tulajtól, hogy mit szabad és mit nem, már kezdődött is a szabad program. Ahogy esteledett, felállítottuk a sátrainkat abban a tudatban, hogy egy sátorszépségversenyt is meghirdetett a tanári csapat. Vacsora után néhányan letusoltunk, majd egy esti ima után nyugovóra térünk a sátrainkban.

Másnap a rádió ébresztett bennünket. Amikor indultunk volna Makóra, megérkezett a második probléma, az első defekt. Jeleztük a tulajnak a problémát, aki azonnal kölcsönadott egy másik biciklit. Így már folytathattuk utunkat a makói Lombkorona Sétány felé, ahonnan a Kalandparkba vettük az irányt. Itt „nem kalandoztunk el”, csak kiültünk a Maros partra, és pihentünk. A távolból néztük, ahogy az osztályba járó bátor lányok átcsúsznak a folyó felett.

Ezután még közel sem volt vége a napnak. Visszatekertünk, majd délután elbicikliztünk a viszonylag közel lévő kukorica-útvesztőhöz, ami éppen azon a napon lett tízéves. Az útvesztőbe csapatostól mentünk be, ahol természetesen annak a csapatnak a tagja voltam, akikkel utoljára jutottunk ki.

De ahogy a végére értünk, már várt minket a labirintusban termelt „finom” főtt kukorica. Miközben majszolgattam, megtudtam, hogy én nyertem meg a sátorszépségversenyt.

Aztán visszamentünk, vacsoráztunk, zuhanyoztunk, egy páran filmet néztünk, majd ismét egy esti imával zártuk a napot.

Harmadnap az ébredés után megkezdődött a sátorbontás, megreggeliztünk, ezután hivatalosan is ki lett hirdetve a sátorszépségverseny eredménye, ahol még jutalmat is kaptam: három Balaton szeletet. Elbúcsúztunk a Tó-Party Panziótól és a szerb-román-magyar hármast vettük célba Kübekháza mellett. Innen pedig a túra alatt megtett 100 km-ből már csak egy 20 km-es szakasz választott el minket a szüleinktől, akik izgatottan vártak bennünket az iskola előtt.

Néhány nappal ezelőtt még izgatottan készültem életem első sátorban töltött éjszakáira, de most egy izgalmas kalandként tekintek vissza rá.

Hidegkuti Ádám, 8. A

Az év legnagyobb christian partyja

2018-ban 5 év után ismét Magyarország, azon belül Nagykanizsa adott otthont a Piarista Ifjúsági Találkozóknak. Európa számos országából érkeztek az eseményre diákok: Csehországból, Fehéroroszországból, Lengyelországból, Szlovákiából és Romániából. A szegedi csapat is útra kelt, hogy július 23-ára megérkezzen a PYM helyszínére, és egy hetet töltsön ott.

Nagy Mariann tanárnő kísérte a csapat egyik felét át az országon, a csapat másik fele egy nappal előbb érkezett Nagykanizsára Keserű György atyával, mivel a szegediek bőven kivették a részüket a találkozó csoportfoglalkozásainak vezetésében, és ezt tökéletesen be kellett gyakorolniuk.

Az első nap miséje után a nemzetközi csoportok kialakulása, aztán a csoportokkal egy kis játék keretein belül városnézés következett. A város megismerése és az összes feladat teljesítése után megkaptuk a megérdemelt ebédet. Délután jobban megismerhettük csapattagjainkat a foglalkozások során, a workshopok között volt néhány rendkívül érdekes. Kedvencek voltak például a kürtöska-

lács-készítés, a tánctanulás, a festés és a kézműves-foglalkozások. A vacsora után következett a legnépszerűbb program, a christian party, ahol diákok és tanárok együtt buliztak piarista táncokat roppa.

A harmadik nap volt talán a legfárasztóbb. Elzarándokoltunk Homokkomáromba, ami egy 27-30 kilométeres gyalogtúrát jelentett. A helyi templomban tartottuk meg a napi misét és a templomudvarban volt kiscsoportos foglalkozás. Nagykanizsára visszafelé már buszszal mentünk, mert sietnünk kellett, várt minket a meleg vacsora, utána pedig egy musical.

Csütörtökön délelőtt voltak a kiscsoportos programok, délután pedig ügyességi sportvetélkedőket szenvedtek végig a csapatok.

Pénteken kirándultunk egyet, körülnéztünk Keszthelyen a Festetics kastélyban, majd megmutattuk a külföldieknek a magyar tengert. A fürdés kicsit nehézkes volt, mivel az időjárás nem kedvezett nekünk. A hét leghosszabb és egyben legszebb esti imájával az egyik lengyel atya a találkozó összes diákját megáldotta.

Utolsó előtti nap megint utazgattunk kicsit. Budapestre mentünk, ahol a Mátyás-templomban miséztünk, majd tartottunk egy városnézést, jártunk egyet a parlamentben, sétáltunk a budai várban, a Budapest Eye-jal fordultunk egyet.

A budapesti piár épületében szálltunk meg az utolsó este, és illőképpen el is búcsúztunk. A hét legnagyobb christian partyját csapattuk a pesti piár tesitermében.

Vasárnap a búcsúmise után lassan elkezdtek hazaindulni a csapatok. Könnyek között és hatalmas bőrröndök labirintusában cikázva búcsúzkodtak a diákok, sokan vissza-visszaszaladtak, mert nem tudtak elszakadni a hét élményeitől. Végül mindeki hazatért hazájába piaristaságának egy újabb fejezetével.

Kovács Rebeka, 11. B

Gyalogtúra a gáton

A tavalyi év után hagyománnyá vált, hogy osztályfőnökünk, Dékány Zoltán tanár úr szervezésében egy gyalogtúrán veszünk részt a gáton. Ez idén is megtörtént: szeptember 15-én egy szép szombati napon. Összesen 11 sorstársammal és Dékány tanár úrral a körülbelül 20 km-es utat Algyótól Szegedig csapatépítő szellemben jártuk végig. A célnál kissé kimerülten, de boldogan búcsúztunk egymástól. És nagy örömmel várjuk a jövő évi túránkat is. A GÁTON.

Schell Tamás, 10. B

A túra, ahol mindenki alacsonyabb lett 30 centivel

Augusztus végén a 9. A osztály fele 3 napot töltött Tiszaugon a kecskeméti piaristák üdülőjében. A kirándulás témája a sátrazás, az evezés és a közös főzés volt.

Az első nap a sátorfelépítése volt, ami kisebb-nagyobb sikerrel össze is jött. Ezután a csapat lerohant a partra, ahol jó pár óráig végigfürödtünk, és a fiúk elvittek egy hajót pár körre felavatni.

Este néhány önjelölt szakács nekilátott a virsli főzésnek és a tojásrántotta készítésének. Szerencsére semmi sem égett oda, úgyhogy mindenki jóllakott a sok mozgás után. Este még sokáig beszélgettünk, tábortüzeztünk és mosogattunk (már aki).

Másnap délelőtt körülbelül 10 órakor jutott az osztály eszébe, hogy éhes. Ezért a néhány „séf” előkészítette a reggelit, valamint már nekikezdett az ebédre szánt, egységesen megszavazott paprikás krumplinak. Az időzítő beállítása után következhetett az újabb fürdés, amibe ezúttal beiktattunk egy átúszást a Tisza másik oldalára is.

Amikor dél felé kész lett az ebéd, természetesen mindenki nekirentott. Szerencsére nem sikerült egyetlenre, ezért senki sem halt éhen.

Ezek után jöhetett az „evezőverseny”. Azért van időzítőjelen szó, mert az egyedüli lányos hajó inkább a pletykák megvitatását részesítette előnyben, mintsem evezett volna. Amikor végre kikötöttünk, mindenki legalább 30-40 centivel alacsonyabb lett az iszap miatt.

Visszafelé a tényleges evezés helyett inkább az összekapaszkodást választottuk, így elég lassan, de együtt visszacsorogtunk a saját partszakaszunkhoz. Miután kiszálltunk a csónakokból, lepihentünk egy kicsit, majd újra nekiveselkedtünk a vacsora készítésének. Eközben a többiek fát gyűjtöttek, és elkezdtek rakni az estére szánt tábortüzet.

Kicsit elszámoltuk magunkat, és a 7 perces zacskós rizst jó fél óra alatt sikerült megfőzni. Viszont a többiek rendkívül megértőek voltak, sőt még örültek is a 11 órás vacsorának. Szerintem mindenki egyetért velünk, amikor azt mondjuk, hogy nagyon jól sikerült ez a három nap. Fantasztikus volt, hogy pár lépésre volt tőlünk a folyó, bármikor lemehtünk, és hogy ebben a pár napban szinte semmi szabály, megkötés nem volt. Nagy élményként fog megmaradni ez a kirándulás.

Vásárhelyi Márta, 9. A

Így lett horgászat a vitorlástáborból

Június végén a második turnusban voltunk néhány (10) osztálytársammal a Balatonon vitorlázni Zsódi Viktor tanár úr méltán híres szervezésében. Lányok csak ketten voltak, valami miatt nem rajongtak a vitorlázásért, mint a fiúk. Ez a számokon is látszik, mert az osztály fiú tagjainak több mint a fele volt valamelyik táborban. Balatonberényben volt a szállásunk, ahol a piarista rendnek van egy üdülője.

Voltak, akik egyből lementek a partra strandolni, de néhányan horgásztunk, bár nem fogtunk semmit.

Tavaly már voltam a táborban, ezért nem volt teljesen idegen a számomra a helyzet, de mégis csak fel kellett eleveníteni a dolgokat, így szükség volt a kezdeti elméleti oktatásra. Sajnos egész héten fújt a szél, amit egy másodfokú viharjelzés kísért, így nem tudtunk kimenni a tóra. Ilyenkor a szálláson filmeztünk vagy elfoglaltuk magunkat.

Szardán a tanár úr elvitt engem és még 3 barátomat Balatonmáriafürdőre, ahol van egy benyúló stég. Kimentünk a legvégére, és elkezdtem horgászni, alig tettem rá a csalit, már húztam is ki, szép nagy dévérkeszeget sikerült fogni. Másnap is kimentünk a stégre, és ugyanolyan szép számban sikerült halat fogni, amit este megpucoltam egy barátom társaságában, aki nutellás kenyér evésével segítette munkám.

Szombat reggel korán keltünk, mindenki előtt egy órával, hogy meg tudjuk sütni a halakat az utolsó reggelire. A barátom neki is látott a halak sütésének, miközben én a többi fűszereztem. A reggelire pont készen lettünk, aznap laktak jól a szegeiek a legjobban a hét folyamán. Szombat reggel elkezdtek hazaszállingózni az emberek, a táborozók nagy részéért szüleik jöttek kocsival, de voltak, akiknek vonattal kellett haza menniük. Szerintem és a többségünknek is sikeres egy hét volt, és nagyon jól éreztük magunkat egymás társaságában és a Balaton parton.

Vincze Zsombor, 9. A

Tudod-e, mi az a mancsaft?

A piarista vitorlástáborról tavalyhoz képest nem sokat változott a benyomásom.

Az első nap egy oktatással kezdődött, ahol elmagyarázták az újoncnak, hogy mi micsoda a hajón, mi a szerepe a mancsaftnak és a hajó kormányosának. Majd aznap szereztük a legtöbb élményt a vitorlázással kapcsolatban, mivel akkor volt a legnagyobb szél, és közel első fokú viharjelzés is látható volt a túlparton. (A mancsaft egyébként a vitorlás legénységét jelenti.)

Később az újoncok kissé félénken, habár kellő magabiztossággal kimerészkedtek a Balaton hullámai közé. Napközben nem láttam senkit a vízbe borulni, mivel az elsőévesek csak mancsaftként vehettek részt a vitorlázásban. Két opció volt a vízre szállásra. Az első, hogy mancsaftként megkérdezel egy

másodévest vagy egy profit, hogy kivisz-e téged a vízre. A második, hogy ha másod-, harmad- vagy több éves tapasztalattal rendelkezel, akkor kivihetted magaddal egy kezdőt a mancsaftoként. Az ebédet követően saját döntés szerint vissza lehetett menni a vízre vagy a szállásra pihenőt tartani.

A vízre való második kimenetel végén visszamentünk a Lamantin büfébe, ahol elfogyasztottuk a vacsorát, majd megcéloltuk a szállást, ahol egy rövid, levezető oktatás keretein belül megbeszéltük az aznap történeteket. A vitorlástábor alapvetően remek hely az odavagyóknak, akik jól szeretnék érezni magukat hozzájuk hasonló emberekkel, remek programok keretein belül. Személyes véleményem szerint csak ajánlani merem a tábor minden újoncnak.

Berta Bendegúz, 9. A

Sándorfalva, semmi káosz

A 11.C osztályból 5 tanuló vett részt a nyári biciklitúrán. Az iskolától indultunk és a cél a kb. 10 kilométerre lévő sándorfalvi Nadas-tó volt. Egész végig nagyon jó időnk volt, sokat fürödtünk és strandröplabdáztunk.

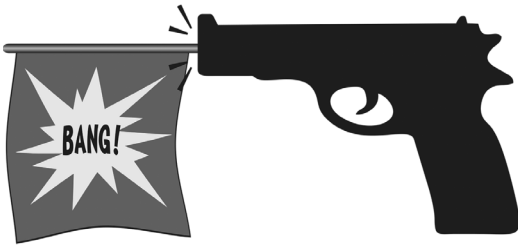
Sátrakban aludtunk kettesével, az étkezésről magunk gondoskodtunk, de így is változatos volt a menü. Szerencsénkre semmi probléma nem adódott, mindenki jól érezte magát, és épségben hazaértünk. Nem volt semmi KÁOSZ!

Akik túráztak: Tóth Martin, Szabó Kevin, Bíró Dominik, Tóth Alex, Szabó Erzsébet és a cikk írója, Rumpf Carmen.

Egy új korszak kezdete: szepimemes

A Piár Futár szeptemberi szerkesztőségi ülésén a diákújságírók elhatározták, hogy egy új korszakot nyitnak a Piár Futár történetében.

A fő célkitűzésünk az volt, hogy a PiFu minél diákközpontúbb és modern lappá váljon. A Kapca Bisztróban tartott közel másfélórás „értekezleten” rengeteg ötlet felmerült a lap fellendítésével kapcsolatban. Ezek közül az egyik legprogresszívebb egy mémoldal létrehozása, a szepimemes beindítása volt.

Manapság a fiatalok (és akár a felnőttek is) rengeteg vicces oldalt ismernek és követnek. Ezért gondoltunk arra, hogy bár egyedi köntösben, a piarista értékrendet megtartva, de olykor azt kicsit kifigurázva elindítjuk a saját mémoldalunkat. A mém (meme) egy elég tág fogalom, amiről bővebben majd Boga Szabolcs cikke fog szólni. Egy rövid meghatározást azonban megkísérellek: olyan képek (esetenként videók) összessége, amik létrejöttek körülményei széles körben ismertek, és egy-egy képaláírással felruházva komikus, olykor szarkasztikus hatást vált(hat)nak ki.

Szegeden nem újkeletű egy iskolai mémgyár felállítását. A Radnóti, a Vasvári, a Deák és a Körösy diákjai is kísérleteznek vicces képek gyártásával. Vannak közöttük olyan alkotások, amiken mi, laikusok is jókat tudunk derülni. A célunk az volt, hogy a piarista hétköznapokat és életérzést képi formába csomagolva megörökítsük. Az oldal remek lehetőséget ad mind a mémeken szereplőknek, mind szerkesztőknek egy csipetnyi rivaldafény eléréséhez. Jó példa erre Tözsér tanár úr, hisz az eddig feltöltött posztok alapján ő a legnagyobb sztár. Ez többek kö-

zött annak is köszönhető, hogy az interneten kívül (is) igen színes egyénisége meghatározó a gimnázium életében, ezáltal sok lehetőséget kínál mémszerkesztőségünknek is.

Az elkészült és beküldött képeket csoportosan megvitatjuk, miszerint közölhető-e az oldalon az adott alkotás. A posztokkal nem szeretnénk senkit se megbántani, ezért van szükség a szerkesztő döntésére, aki a végső ítéletet mondja ki a remekművek fölött. Sok alkotás nem éri meg a posztolást, ugyanis vannak „gyengébb gurítások”, amik véleményünk szerint nem érik el azt a szintet, hogy kirakjuk az oldalra. Természetesen nem csak a Piár Futár szerkesztői, hanem bármelyik diák (vagy akár tanár) küldhet be saját szerzeményt a piarfutar@szepi.hu címre.

Az elmúlt évek statisztikái bebizonyították, hogy a Facebook mellett talán a legideálisabb egy mémoldal működtetésére az Instagram platformja. Mivel a szepimemes nemcsak egy közösség, hanem leginkább képi adaptáción alapuló oldal, ezért döntöttünk az Instagramon való publikálás mellett. Mindenkinél jó szórakozást kívánunk!

Papp Bence G.
öregdiák

Mémtöriből írtál már tézét?

Ha már beindult a szepimemes az Instagramon, akkor illene röviden összefoglalni, mit értünk mém alatt, és hogyan néz ki a műfaj története.

A Wikipédia szerint a kifejezést Richard Dawkins brit etológus, evolúciós biológus alkotta meg a miméma szóból. A szerző szavai szerint egy mém „a kulturális átadás egységének vagy az utánpótlás, az imitáció egységének gondolatát hordozza”. Egyszerűbben fogalmazva Dawkins azt mondja, hogy a kultúra is örökölhető genetikailag, nem csak a szemszín. Az internetes mém fogalmát meghatározni pedig úgy lehetne, hogy egy vírusként terjedő humoros kép, amit a felhasználók hoznak létre és küldik tovább egymásnak.

Az ilyen jellegű alkotások kialakulása a 2000-es évek végéhez és a 2010-es évek legelejéhez köthető, mikor már az internet egyre nagyobb körökben volt elérhető a világon. Európában és Észak-Amerikában ekkoriban jöttek létre az ilyen témájú oldalak. Ebből a legismertebb a 9gag, amit 2008-ban

alapítottak, és napjainkban már világszerte népszerű. De említhetünk magyar példát is: a Trollface és a Nemkutya volt az említett időszak során hazánkban a legnépszerűbb. Ezeket főleg a külföldi mémeket magyarosították, de volt néhány saját ötlet is.

A mémek őskorában a legjellemzőbb az ún. rage comic volt. Ez egy rövid képregényszerű alkotás fiktív vagy megtörtént eset alapján, viccesen megrajzolt karakterekkel. Az egyes figurák leginkább egy-egy eltűzött érzelmeket imitáltak. A népszerűségét annak köszönhette, hogy mindenki tudott egy ilyen készíteni.

A mémek történetében fordulat állt be a 2010-es években. A rajzolt képeket felváltották a fényképekre írt kreatív és vicces szövegek. Ezek közül talán a legismertebb az Egyesült Államok exelnöke, Barack Obama „Not bad” gesztusa vagy a fogszabályzós és kínosan mosolygó srác a tablóképen, azaz Bad Luck Brian, de említést érdemel még a filozófus fejét vágó T-Rex vagy Mr. Bean közismert képe is. Ebben az időszakban szaporodtak meg a mémek, hiszen nagyobb számban álltak rendelkezésre sablonok.

Az elmúlt években jelentős változás történt a szórakoztató képek alkotásában. Az eddig könnyed, egyszerű mémek helyett az „alternatívabbak” kerültek előtérbe. Ezeknek két típusa van. Az első az ún. dank/offenzív

mémek, a második az elvontabb mémek kategóriája.

Az előbbi leginkább a bizarrság jellemzi, és egy adott társadalmi csoport provokációja a cél, ezeket a különböző közösségi médiumok sűrűn törlik. A népszerűségük verhetetlen, mert sokan szeretnek nevetni olyanokon, amik nem hétköznapiak és akár megbotránkoztatóak.

A másik csoportot intellektuális mémekként lehetne még aposztrofálni. Itt nincs megadva konkrét kulcs a poén megértéshez, hanem ahhoz, hogy megfejtse az ember, gondolkodnia kell.

Leggyakrabban ezekkel tematikus mémoldalokon lehet találkozni. Ilyesmi a szepimemes is, hiszen nem értheti meg bárki a kedvenc tanárainkról szóló jószándékú (?) paródiákat, csak az, aki már átélte (túlélte) azokat.

Összegezve a mémek jó dolgok, mert nevetésre készítenek, és egyes esetekben az „agyműködést” is serkentik. Kövesse mindenki az Instagramon a szepimemest!

Boga Szabolcs
öregdiák

Egy hónap után

„Eltelt egy hónap azóta, hogy szeptemberben átléptem azt a bizonyos kaput, melyre ez volt írva: Dugonics András Piarista Gimnázium. Lehet, kicsit félve, izgulva, de átléptem. Nem bántam meg, sőt kifejezetten örülök is neki, hogy ide vettek fel.” – Egy kilencedikes első lépései.

Az első évfolyammisén még kicsit szokatlan volt ez az egész, a gyors váltás állami és egyházi iskola között. Egy teljesen új közeg, új tanárok, új osztálytársak, új szokások, szabályok. Nehéz volt megszokni mindezt, de ahogy ez sikerült, úgy éreztem, mintha mindig is ide tartoztam volna. Még a mai napig is érnek új élmények, de ezen meg sem lepődöm, hiszen egy teljesen új dolog kezdődött most el.

Eddig faluban jártam iskolába, ismertem mindenkit, tudtam,

mi, merre, hány méter. Viszont ebben az új tanévben teljesen más lesz minden. Az osztályban már az első nap kezdődött az ismerkedés. Szerencsére többé-kevésbé nekem is sikerült beilleszkednem, úgyhogy ez a kezdeti félelmem el is múlt.

Mostanra már teljesen összeszokott az osztály. Néhány hete a gólyaavatón és a misén véglegesen is a piarista közösség részévé váltunk. Persze ezért nekünk is meg kellett küzdeni, de végül is sikerült. (Csak úgy mellékesen: mindenki tetőtől talpig lisztes lett.)

Egy-két szó még az ide jelentkezőkhöz: szerintem nem fogjátok megbánni, én mindenkinek csak ajánlani tudom. Tanulás és közösség szempontjából is. Piarista diáknak lenni jó.

Juhos Lili, 9. B

Élt, tanulgatott, aztán jött a Piár

Milyen élmény volt egy hetedikesnek az iskolaváltás? Melyek voltak a legfontosabb tapasztalatai az első évben? Balogh Patrícia írása következik.

Nem egyházi iskolában tanultam, mielőtt gimnáziumba kerültem. Azért jelentkeztem ide, mert fontos számomra a tanulás, és szerettem volna minél többet megismerni a piarista hagyományokból, a katolikus értékekből is.

Büszke vagyok arra, hogy Szeged legrégibb iskolájába járok. Igyekeztem megismerni az iskola történetét, a névadónak és a piarista rend alapítójának az életét. Kalazanci Szent József nevéhez fűződik a piarista szerzetesrend alapításán kívül a

„Kegyess Iskolák” terjedése Európában. Őt 1727-ben avatták szentté, de már gyermekkorában kitűnt a többi gyerek közül, és „kis szent”-nek nevezték. Szívén viselte a szegény gyerekek sorsát és a tanítatásukra iskolát szervezett. Nagyon megérintett ez a történet.

Nálunk tavaly november 23-án és 24-én rendezték a patrocíniumi ünnepséget (a védőszent, Kalazanci Szent József ünnepe). Ezen kívül más olyan események is voltak a tanév során, amelyekkel ebben az iskolában találkoztam először. Kíváncsian vettem részt a templomban lévő osztály- és évfolyammiséken és bűnbánati liturgiákon. Március közepén volt a lelki gyakorlat. Ez az alkalom segített a

közösségépítésben és önmagunk megismerésében.

Érdeklődve olvastam az iskola történetéről és arról a sok viszontagságról, amelyen az eltelt majdnem 300 évben keresztülment. Mindig rang volt a szegedi piarista gimnázium tanulójának lenni. A névadó Dugonics András is piarista diák volt.

Örömmre szolgál, hogy már az első itt töltött tanévben sikerült megismernem iskolánk sok piarista hagyományát. Szívesen vettem részt az iskolai eseményeken, a későbbiekben is szeretnék minél alaposabban kapcsolatba kerülni a hagyománnyal.

Balogh Patrícia, 8. A

Mégsem koedukált az iskola?

**Mindenki tudja, mi az a gólyaavató.
Lássuk, hogyan sikerült az idei!**

Ebben az évben – emlékeim szerint – 7 próbát kellett kiállniuk a gólyáknak, de itt csak a legérdekesebbeket, legszokatlanabbakat fogom említeni.

Az első megálló a fizikum volt. Itt egy 12-es és egy 11-es diák fogadott minket remek és végrehajthatatlan feladattal: fekvőtámasz közben kellett luft fújni. Na de olyan „jó” minőségű lufttal, amit még állva, két kéz-

zel fogva is lehetetlen felfújni. A szabályok ismertetése után, gondolom senkinek sem kell fejtegetnem, miért, nem nagyon ment a dolog. Végül – hátsóba rúgások és pontlevonások után – 3 pontot szereztünk.

Ezután nem sokkal következett a „lisztes” állomás, ahol lisztet illetve draszt és csokigolyókat tettek egy kis táliba. Nekünk kéz nélkül kellett

kimajszolni a finomságokat, miközben az állomásvezetők szorgalmasan képezték a lisztesöt felettünk. Az evés után a tornaterem mosdójában tisztítottuk meg magunkat – bár így is sokunk fehér hajjal vagy ruházattal ment haza.

Miután – testileg és lelkileg – megtisztultunk, elindultunk felfelé a lépcsőn, hogy végül egy tanteremben kössünk ki, ahol valaki – áldott, jó ember – behozta az X-Boxát, rajta a Just Dance-szel. Három embernek kellett táncolnia arra a mintára, amit a képernyő mutatott.

A következő állomás szintén táncolós buli volt. A témát – itt jön a gubanc – a romantika szolgáltatta. Ebben az volt a kellemetlen, hogy a csapatban kizárólag fiúk voltak. A szervezők és a résztvevők egy pillanatra elfelejthették, hogy koedukált az iskola.

De, mint mindent, ezt is túléltük és élveztük. Az osztály nevében is köszönöm a szervezőt! Mi is izgatottan várjuk a patrocíniumot, hogy kihirdessék az eredményt.

Venk Dániel, 7.A

A film, ami megér egy misét

Sokaknak ismerősen csenghet az ideji megjelenésű Ready Player One, de ha neked mégsem, megpróbállak meggyőzni, miért is illene bepótolni ezt a remekművet.

Bár az utóbbi megjelölés túlzásnak tűnhet, és nem valószínű, hogy sokaknak fogja ez jelenteni a nagybetűs FILMET, de kétségtelen, hogy a rendezői munka, a látványvilág és a téma vitán felül említésre méltó.

A film egy 2045-ös, valamelyest disztópikus hatású (tehát elég lehangelő) világba kalauzol minket, ahol az egyre gyorsuló technikai fejlődésnek köszönhetően az emberek legnagyobb része élete javát egy virtuális világban, az OASIS-ban

tölti. A történet Wade Watts-nál, egy fiatal és elszánt OASIS rajongónál veszi fel a fonalt, akinek – mint mindenki másnak – célja a virtuális világ megalkotója által elrejtett három kulcs megtalálása, amivel korlátlan hatalmat szerezhet az egész játékfelett.

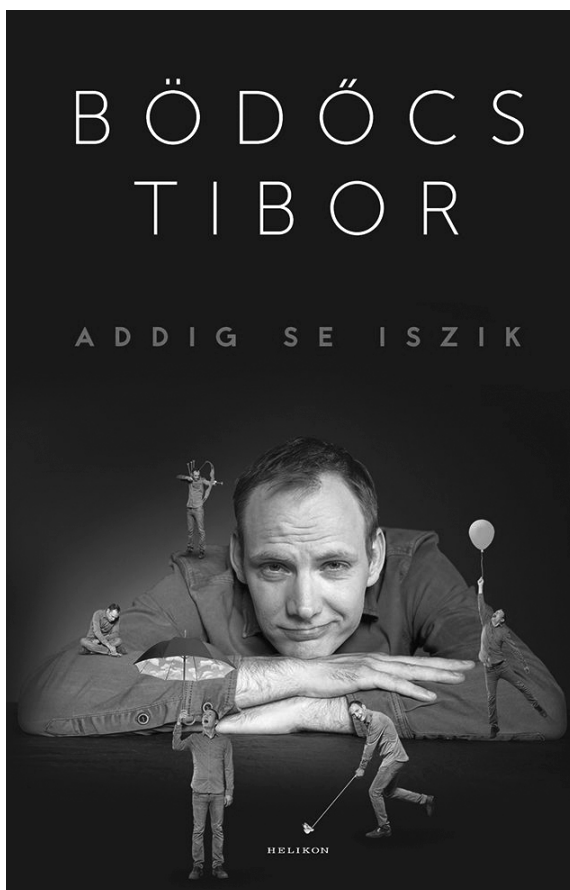
Elég izgalmas lehet a geek és gamer közösség tagjainak az ezer meg ezer utalás más filmekre vagy játékokra. Van itt minden a Godzillától kezdve a Halon át a Mortal Kombattig. Ha többen együtt nézitek, a film nagy részében a képernyőre mutogatva ordibáljátok majd, hogy „Ott volt! Ti is láttátok?!” Emellett nem mehetünk el amellett sem, hogy talán az idősebb korosztály nem fogja értékelni ezeket az utalásokat, segíthet bepillantást nyerni a játékos társadalom életébe. Így könnyebb megérteni, mit jelenthet egy gyereknek egy videójáték, milyen is az internetes barátkozás, a közösség és maga a „gamerlét”.

Igaz, hogy a film nagyon abszurd módon mutatja be mindezt, de elég tiszta párhuzamot fedezhetünk fel a mai világgal, és ilyen film még talán soha nem volt.

A látvány káprázatos és nagyon élethű. Az egész film alatt csak kapkodtam a fejem, hogy minden kis részletét magamba szívhattam, a film eleji autós jelenet pedig külön megérne egy misét (de csak egy nem kötelező egyéni misét, véletlenül sem osztálymisét!). Bár én eredeti nyelven néztem a filmet, ezért a szinkron színvonaláról nem tudok beszámolni. Ha valaki követi a példámot, nem fog csalódnai, mert minden hang és színész nagyon jól eltalált. Bár a színészi játék nem kifejezetten első osztályú, és a film vége sajnos eléggé vontatott és laposra sikeredett, más komoly hibát nem tudtam felfedezni.

Mindent összevetve nem látok jó indokot arra, hogy bárki kihagyja a Ready Player One-t, ugyanis akár tinédzser vagy felnőtt, tipegő vagy nyugdíjas az illető, kétségtelenül élvezni fogja.

Ivánkovits Marcell, 10. B

Könyvet írt a stand up királya

Sokak számára ismerősen csenghet Bödőcs Tibor neve, hisz hazánkban talán az egyik legkedveltebb humoristáról beszélünk. Jómagam is nagy rajongója vagyok, hisz önálló estjeiben és paródiáiban a magyar stand uposok görcsös vicceskedése helyett társadalomkritikát, tudást és tájékozottságot lehet felfedezni. Éppen ezért kíváncsi voltam, hogy a színpadon intellektuális ostorokkal csapkodó Bödőcs-stílus milyen formában tud a verbalitás talajáról írott formába átkerülni.

Bödőcs Tibor hosszú éveken át tartó harcban szerzett magyar szakos diplomát, ennek (is) köszönhető, hogy a csupán kétszáz oldalas könyv tucatnyi irodalmi utalást és rengeteg, ma már abszolút elfeledett szót használ. Az Addig sem iszik című könyvben egyszerre találkozik a rendkívül magas irodalmi intellektualitás és a humor.

A könyv sokak által ismert szerzőkhöz kapcsolódóan épül fel (George Orwell,

Nádas Péter, Rejtő Jenő, Krúdy Gyula, Esterházy Péter stb.). Minden fejezetben Bödőcs egy, az adott szerző által írott történetet csavar ki eredeti megalkotójának metaforikus kezéből. A szerzőkre jellemző szófordulatokat, kifejezéseket és írásuk hangulatát átveszi, de azok jelentőségét olykor lekicsinyíti vagy akár humorosan fel is nagyítja. Az egymástól teljesen eltérő stílusú szerzők (és műveik) kifordításával Bödőcs Tibor gyakorlatilag létrehozott egy modern Karinthy-féle Így írtok ti-t, amelyben a szerző főként kortársait figurázta ki (11.-ben vagy 12.-ban irodalomórán tanulni fogsz róla).

Bár első olvasásra a 200 oldal nem tűnik annyira vészesnek, a nehéz nyelvezet és a sok irodalmi utalás lassítja a haladást. A könyv olvasása közben ajánlott egy szótárt vagy internetet tartani magunk mellett. Egy paródiának csak akkor van értelme, ha ismerjük az eredetit (a parodizált szerzőt és/vagy annak művét). Ez ennél a könyvnél sem kivétel. Mitől lennének viccesek valakinek a Szabó Lőrinc-féle képtelen szócsavarok, ha valaki egy Szabó Lőrinc művet se olvasott? Ezen könyv érdembeli értékeléséhez el kell olvasni jó pár művet, de aki azokon túl van, garantált magas irodalmi rekeszizomedzést fog jutalmul kapni.

Bödőcs Tibor: *Addig se iszik.*

Helikon Kiadó, 2017.

PBG

„Egy mondatban legyen népalany, nemzetállítmány, Jóisten, focilabda, »mindéig«, »az időtt«, »mondhatnók«, »pincnök«, csipetnyi Ottlik, optimális bináris keresőfák, Gödel, kávéskanál, Janis Joplin, édesapám, többi mondatrész. Legyen eleje, közepe, közepe eleje, eleje közepe, vége eleje, vége közepe eleje, eleje vége közepe eleje. Valahogy így. Kicsit nem figyelek oda, s cselekményt szövek (gombolyíítok), szoktam volt lett lesz légyen mondhatni vala egykoron.” (Esterházy Péter: Nagy Álmagyar Pornóparlamentarizmus – Bödőcs Tibor paródiája)

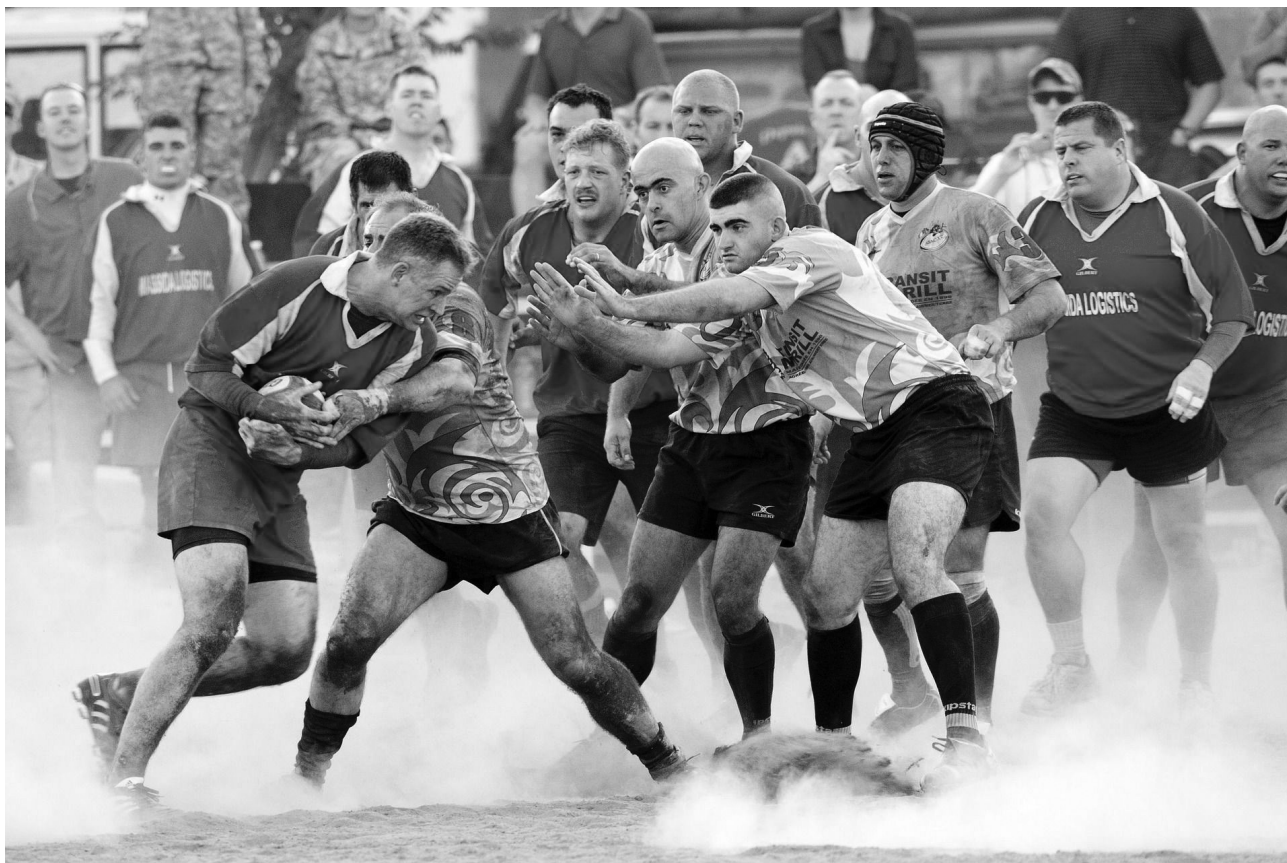
#Nyugi

A szegei bölcsészkar és a Tanulmányi és Információs Központ szomszédságában több vetélytársépület között büszkén feszít egy hely, amely évek óta kirobbanthatatlan Szegei legkedveltebb és legnépszerűbb beülő helyei, kultúrkokosmái közül. A Vitéz utca közepén létezik egy hely, amelyhez mindenkinek kapcsolódik egy emléke. Ahol rengeteg barátság született. Amely mindig mentsvárat jelentett, ha kikapcsolódásra vágytunk. Ha csak kellett egy kis Nyugi. A korrekt árak és a minőség mellett van egy mágikus feeling, amely mindig arra ösztönöz, hogy újra és újra tárcsázzak, és azt mondjam: „Szeretnék asztalt foglalni 10 főre, holnap este 8-ra. Köszönöm!” Megfáradt diákok, egyetemisták százai özönlnek a Nyugi Kertbe nap mint nap, hogy a torkukat cöccével öblítsék. A jól megszkott kinti padok, a benti puha és komfortos rekamiék rengeteg emléket őriznek, nem is beszélve a kerti streetfoodos cég bódéjáról, mely számtalan helyzetben nyújtott megoldást, ha nem akartuk üres gyomorral kikérni az első Nyugi Kört. Megy a BL, de nincs otthon Spíler2, vagy csak simán innál egy ütős bubis vizet? Vitéz utca 28. Még tévét nézni se maradj otthon!

Sári Berci, 11. A

Te, a rögbi az nem az amcsi foci? Ja, nem!

Nagymihály Dominik 11. C osztályos tanulónak fiatal kora ellenére sikerült bekerülnie a válogatott rögbi csapatba. Eddigi pályafutásáról, vágyairól, jövőjével kapcsolatos terveiről kérdeztük.

Kevesen tudják, mi a különbség a rögbi és az amerikai foci között. Mondanál erről pár szót?

A rögbiben alig van védőfelszerelés, az egyetlen kötelező elem a fogvédő, és játékosok csak hátrafelé passzolhatnak, ellentétben az amerikai focival, ahol kizárólag előre. Összesen 15 játékos lehet a pályán, nem pedig 11, mint az amerikai fociban.

Hogyan ismerkedtél meg ezzel a sporttal?

Körülbelül öt és fél éve ismerkedtem meg a rögbivel. Édesanyám egyik kollégája az egyesületi vezető, ő ajánlotta, hogy próbáljam ki magam ezen a téren. Azóta itt ragadtam a szegedi Gorilláknál.

A gorillák erős állatok. Ha jól sejtem, rengeteg erőnléti edzésetek van.

Igen, ez így van. Heti öt edzésünk van. Ezeknek mindig a végén van az erőnléti rész. A többi az ugyanúgy működik, mint másol. Bemelegítünk, majd passzolgatunk, feladatokat kapunk. Sokszor játszunk, hogy fejlesszük az összhangot a csapatban, és ha minden megvolt, akkor jön az erőnlét.

Milyen veszélyeket rejt magában ez a sport?

Leginkább a csonttörésektől kell félni, de nekem még nem tört el semmim sem.

Gondolom, fáradt vagy, amikor hazazérsz. Mennyire tudod összeegyeztetni a sulit és a rögbit?

Igen, eléggé elfáradok a nap végére. A családom mindenben segít nekem. De az igazat megvallva még így is nehéz néha. Van, amikor sikerül, de van, hogy nem. Sajnos ez a jegeimen is látszott néha.

Szerencsére nem minden ezen múlik. Milyen terveid vannak a sporttal?

Két lehetőséget látok jelenleg magam előtt. Az egyik az edzői pálya, ami foglalkoztat...

Mi a másik?

Igazából ez egy olyan dolog, ami nem tartozik a nagy terveim közé, de azért nem lenne rossz sem. Csak reménykedhetek, hogy külföldön is felismerik a tehetségemet. Ennek következtében talán játszhatnék egy színvonalas külföldi csapatnál.

Szerintem nincs miért aggódnod. Nemrégiben 6. helyet értetek el a válogatottal az U18-as Hetesrögbi Európa Bajnokságon Esztergomban. Hol láthatunk Téged „terepen” legközelebb?

A következő meccsünk Gödöllőn lesz. A budapesti Medvék ellen fogunk játszani.

Bali Erika, 12. C

Majdnem feladtam, de végül beleszerettem az egyetembe

Sokat hallani arról, hogy az egyetemi élet más lesz, mint a gimnáziumi évek. Nem annyira kötött, kevesebb dolgozat, kevesebb tárgy, több szabadidő. Szerzhetsz új barátokat, sok tapasztalatot.

2017 augusztusában én is ilyen gondolatokkal és reményekkel léptem be a beiratkozásra várók sorába az egyetemi Központ (TIK) kapuja előtt.

Az első megdöbbenés a kötetlenség-gel kapcsolatban ért. A tárgyfelvételtől értesítést nem kaptam. De szerencsére sikerült időben felvennem az órákat. Az órarendet magadnak alakítod, és néha ez kora hajnali kelést kíván, hogy be ne teljenek a jobb kurzusok, gyakorlati helyek.

A szak, amire jelentkeztem, a programtervező informatikus képzés. A mi karunkon a legtöbb előadás és gyakorlat látogatása nem kötelező. Az első félévben ezért nem sok órára jártam be. Sajnos ennek megletek a következményei. Ha jól akarsz teljesíteni, akkor érdemes más stratégiát választani, mint én: azaz látogasd az órádat!

A tárgyak száma egy félévben lényegesen kevesebb a gimnáziumhoz képest, de a tananyag sokkal nagyobb. Év közben mindent megtesznek az oktatók, hogy mindezt számonkérjék rajtad. A téték a középiskolában csak egy kis részét kérték az anyagnak. Itt a zéhák (zárt helyi dolgozatok) felkarolnak akár egy teljes féléves anyagot is.

Ami miatt mégis jobb az egyetem gimnáziumnál, hogy itt csak olyan tárgyak vannak, amik érdekelnek vagy szorosan kapcsolódnak leendő választott hivatásodhoz. Például nekem csak informatikával és matematikával kapcsolatos kurzusaim vannak.

A programtervező informatikus képzésben nagyon fontos a matematika. Ez a tárgyak közel felét teszi ki az első két félévben. Ha ide készülnél, ajánlom, hogy emelt matematika érettségivel gyere, vagy nyáron kezd el matematikát tanulni (deriválás, integrálás, határérték-számítás). A programozás már könnyebb, mert azt úgy tanítják, hogy jól megértsd.

A második félév vége közeledtével volt

egy kisebb elbizonytalanodásom a döntéssel kapcsolatban. Úgy gondoltam, hogy mégsem nekem való az egyetem. A vizsgák nagyon nehezek voltak, és nem éreztem magam alkalmasnak arra, hogy végigcsináljam. De a végén sikerült összehozni. A legnagyobb segítséget a vizsgaidőszak elejére választott vizsgaidőpontok adták. Sajnos az első félév végén majdnem kicsúsztam az időből.

Így a harmadik félév végéről visszatekintve rájöttem arra, hogy az egyetem a felnőtt életre nevel. Megtanít arra, hogy a döntéseidnek következménye van. Akár egy egész év füstbe tud menni egy rossz döntés miatt.

Végezetül azzal zárnék, hogy élvezem minden percét az egyetemnek. Azt a sok dolgozatot, vizsgát és a „korán” kelést. Sok jó ember vesz körül, és nagyon jó arc a gyakorlatvezetőm. Mindenkinek ajánlom, hogy jöjjetek egyetemre. Egy életre szóló élményt fog adni.

Lassú Botond
öregdiák

Varázslatok, gólok és hálósákok

November 22-én volt – most már – egyik kedvenc ünnepem, a Patrocinium első napja. A programok színesek, az előadások izgalmasak és érdekesek voltak.

Az osztályba belépve – a sok málhával – 8:30-kor az ofő eligazítást tartott az állomások hollétéről. Ezután, együttesen átvonultunk a díszterembe, ahol megnéztük a diákszínjátszók előadását (a Harry Potter-könyvek folytatását). A szereplők olyan élethűen alakították a karaktereket, hogy ha rá egy nappal szembejöttek, magamban így kiáltottam fel: „nézd már, hát itt van Scorpius!”

A színdarab után a Brutális Fizika „hőse”, Hartlein Károly és egy másik nagy fizikus végzettkülönböző kísérleteket, az AC/DC-t is belevonva.

A délelőtt lezárásaként izgalmas úti beszámolókat hallgathattunk meg az El Camino-ról vagy Izraelről.

Éjjel-nappal Piár

Egy finom, de zsúfolt ebéd után három órán keresztül a magunk kedve szerint cselekedhettünk, hogy addig a szervezők,

diákok előkészíthessék a terepet az Éjjel-nappal Piár lebilincselő programjaihoz.

17:00-kor mindenki csapatokban vagy egyedül elindult portyázni, hogy minél több programon vehessen részt. A mi első állomásunk a 9. B osztályterme volt, ahol bashozni és kockapókerezni is megtanítottak minket. Ha az időérzésem nem csalt meg, itt töltöttük a legtöbb időt.

A 7. A osztálytermében ment már 5 óra előtt is a logikai társasjátékok megoldása és az ördöglakatok kinyitása és bezárása. A tanácsterem a filmklub helyszíne volt, ahol A tanú című filmet vetítették. A könyvtárban igazi kis irodalmi sarok működött, ahol nagyban folyt a versek felolvasása és azok elemzése. A tornateremben 300 perces foci volt a program, ahol nagy táncokat lejátszottak és hatalmas gólokat lőttek.

Nem sokkal ezután egy kétfogásos vacsora következett: zsíros kenyér és zsíros kenyér hagymával.

A vacsora befejezése után is folytak tovább a programok, bár – a foci kivételével – megváltoztak a helyszínek és a projektek.

A sok szaladgálás eredményeképpen néha-néha rámtört a köhögögörcs, így elmentem az aula melletti teaházba, hogy legurítsak egy csésze citromfű teát.

A táncnak két szakasza is volt: a néptánc és a PYM (A PYM egy Just Dance, amit élőben mutattak a színpadról a diá-

kok). Az előbbiből nem igazán vettem ki a részem, hiszen néptánc tudásom egyenlő a nullával. Az utóbbit viszont annál inkább roptam! Ez a program felért egy dupla tesivel. Az egyedüli (single) táncok voltak a leginkább mozgást igénylők, a párosak inkább ezek levezetései voltak.

Miután ez a program is véget ért, fájdalmas búcsút vettünk egymástól, vagy éppen csoportosan a tornaterembe mentünk, hogy helyet és szőnyegeket sajtátsunk ki magunknak. Nos, nekünk az utóbbi nemigen sikerült, pontosabban jutott hely, de nem sokat javított a színvonalon, hiszen keményebb volt a földnél. Villámgyorsan átöltöztünk, fogat mostunk. Miután hálósákkunkba bújunk, Keserű György és Csizmadia Zsolt tanár urak magukhoz hívtak mindenkit egy csendes áhítatra. Aki nem hálósákkal érkezett, az enyhén szólva pórul járt, ugyanis fűtés hiányában a tornateremben igen hideg volt, és a hálaadó imádság tartói sem törekedtek a gyors befejezésre.

Az egész diákság nevében is köszönöm a szervezést, remélem, jövőre is ilyen munkát végeznek.

Venk Dániel
7.A

DUGONICS ANDRÁS

PIARISTA GIMNÁZIUM

ALAPÍTVÁ: 1720

HATÉVFOLYAMOS

természettudományos
orientációjú képzés

NÉGYÉVFOLYAMOS

emelt óraszámú nyelvi képzés
sport-tehetséggondozó képzés
általános képzés

MŰVÉSZETI ISKOLA

KOLLÉGIUM

HONLAP: www.szepl.hu

POSTACIM: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14.

TELEFON: +36-62-549-090

EMAIL: titkarsag@szepl.hu

NEVELNI HIRDETNI ÁTALAKÍTANI

k é p e s l a p

